

A válogatós postaláda

Volt egyszer egy postaláda. Véletlenül se holmi horganyzott lemezből készült, hétköznapi levélszekrényt képzeljétek el, hanem igazi öntöttvas remeket, egy pirosra festett, gyönyörű mestermunkát. Hasán cirkalmas betűkkel kacskaringózott a tulajdonos neve és lakcíme: Mihókfalvi Elek, Kockás tér 16.

Mihókfalvi Elek nagy becsben tartotta a postaládáját. Gyakran pucolta, fényesítette, zárját olajozta. A postaláda pedig éveken át hűségesen szolgálta őt, télen-nyáron, esőben-szélben a postás jöttét várta, és mindenféle küldeményt jó étvággal fogyasztott: levelet, számlát, csekket, szóróanyagot.

Egy nap Mihókfalvi Elek leszerelte a postaládát. Az nagyon megijedt. Riadalma tovább fokozódott, mert Elek ráspollyal esett neki, ledörzsölve róla a piros festéket. Hanem a nagy ijedtség egy csapásra elillant, amikor a postaláda új és még szebb borítást kapott: aranszínű zománcreteget.

A felújítás után csak úgy csillogott-villogott a nap fényében. Tudta, hogy hozzá fogható nem találni az egész utcában, sőt talán a világon sem. Nagy büszkeség fogta el. Ebből még nem lett volna gond, de akkor valaki csiricsáré szórólapot dugott a nyílásába. A postaláda undorodott a gondolattól, hogy le kell nyelnie az olcsó papírra nyomott reklámanyagot. Addig prüszkölt, öklendezett, míg kiköpte a papírt. És attól kezdve egyre válogatósabb lett. Végül már kizárólag fehér borítékokat tűrt meg a bendőjében, minden más a földön végezte. Mihókfalvi Elek először a postást vont a kérdőre, hogy miért hajigálja a levelek nagy részét a földre. De csakhamar kiderült, hogy a postás ártatlan...

A postaláda egy szemétdombra került. Undorodva nézett szét, és megállapította, hogy mindenféle kacat veszi körül: törött esernyő, lyukas vödör, zárlatos tévé, repedt akvárium és sok más haszontalan holmi. Egyre-másra



kérdezték, hol van eltörve, mi a baja, mire a postaláda kijelentette, hogy neki - velük ellentétben - semmi baja, ő makulátlan és tökéletes, tévedésből került a szemétdombra. Ezzel gögösen elfordult, és nem is állt szóba senkivel. Éveken át csak önmagában folytatott végtelen beszélgetéseket, főként arról, hogy ő mennyire különleges, és mégis igazságtalanul kibabrált vele az élet.

Egy éjjel váratlanul arra lett figyelmes, hogy oly sok éhezés után a nyílásán át valami a bendőjébe csúszik. Önfelmeden habzsolta a váratlan betevőt, míg egészen jól nem lakott vele. Aztán mély álomba szenderült, és ismét a régi időkről álmodott. Másnap döbbsent csak rá, hogy az évek során szép lassan mind lejjebb süppedt a szemétben, míg leért a talajszint alá. A fenséges éjjeli lakoma föld volt.

A postaládával hirtelen nagyot fordult a világ. Megbánta, hogy jó dolgában finnyáskodni kezdett Mihókfalvi Eleknél, sőt azt is, hogy a szeméttelre kerülve nem szerzett barátokat a feleslegessé vált tárgyak között.

Újabb évek teltek el, míg egy nap szurtos kéz ragadta meg, és győzelmes kiáltás hallatszott.

- Aranyat találtam!

A postaláda előre szégyellte a félreértést, és ha tudott volna beszélni, magyarázkodásba kezd. De nem tudott beszélni, és az alapos pucolást követően a guberáló magától is belátta, hogy nem arannyal van dolga.

A postaláda új tulajdonosa beírta egyetlen kacifántos káromkodással, aztán széles vigyorral akasztotta friss szerzeményét rozoga kapujára, ami azóta is ott díszel. Levél ritkán érkezik, inkább szórólapok, reklámok jönnek, de olyan még nem fordult elő, hogy abból a postaládából valami kiesett volna.

INCZÉDY TAMÁS